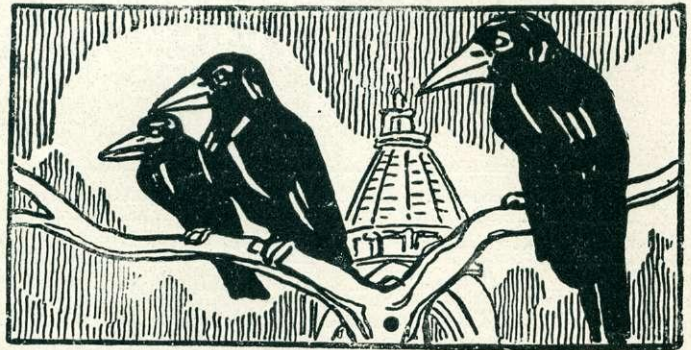

MI. UJSÁG AZ. ÁLLAT- KERTBEN?

BUDAPEST FŐVÁROS ÁLLAT- ÉS NÖVÉNYKERTJÉNEK KÖZLEMÉNYEI

Budapest, 1924.

XI. évfolyam. 15–16. szám.

Augusztus 1.–15.

KIADJA: BUDAPEST FŐVÁROS
ÁLLAT- ÉS NÖVÉNYKERTJE

Az állat- és növénykert igazgatóságának
közreműködésével szerkeszti:
RAITSITS EMIL DR.

Megjelen mint az „A TERMÉSZET”
:o: :o: :o: melléklapja :o: :o: :o:

Gonoszság-e, vagy gondatlanság?

Lapunk tavalyi számaiban ismét-
ten megemlékeztünk, sőt a napi sajtó
útján a külföldi lapok is sokat foglal-
koztak azokkal az atrocitásokkal,
melyek a budapesti Állatkertben
gyakran a legrikább és a legérté-
kesebb állatainkat is a leglelkette-
nebb, barbár következetességgel pusztították.

Eleinte sokan azt mondták, hogy
ez az embertelen perverzus meg-
nyilvánulás csupán Magyarországon
előforduló jelenség, amelyhez fog-
ható a külföldi állatkertek legvászot-
tabb lelkű látogatója sem tudna el-
követni. Azonban — sajnos — mióta
e nálunk tapasztalt kegyetlenkedés
híre a *művelt Nyugatra*, sőt Ameri-
kába is eljutott, a föbbfelől hozzánk
intézett részvétnyilvánításokból le-
szűrhetjük magunknak azt a sovány
vígasztalást, hogy az ilyen beteges-
hajlamú *állatbarátok* nemcsak ha-
zánkban járnak még szabadon, hanem
Európaszerte.

Mint ismeretes, ennek az elfajulás-
nak a letörésére annak idején Állat-
kertünk megértő törzslátogatói közül
minden előzetes megbeszélés nélkül
valóságos titkos állatvédő gárda ala-
kult. Ezek a lelkes állatbarátok állan-
dóan figyelték a kert látogatóit, míg
végre néhány csattanós megleckéz-
tetés után, a kő- és koxdarabokkal,
az éles Manlicher-lövedékekkel, a
miniummal, a gombostűkkel spékelt
zsemlelkel és tüzes cigaretákkal ked-
veskedőket sikerült emberségesebb
érzésre hangolni.

Azóta ez a naponta megismétlődő
kegyetlenkedések száma erősen meg-

csappant. Egyik-másik állat, közöttük
Sziám is, természetes ösztönével las-
sankint kitanulta, hogy hogyan sze-
rezhet magának elégtételt az ilyen
állatbarátok mesterkedésével szem-
ben. Akiknek arcába vizet fröccsent,
azoknak csupán a ruhája bánja, ha-
nem akiknek homokkal fújja tele a
szemét, azok nem egyszer sokáig
érezhetik lelketlen tréfájuk méltó jutal-
mát.

Az Állatkert legújabb kegyetlen-
kedői azonban egészen másfajta
emberek. Ezeknek kártevő eszközei
nem a gyanutlan majmoknak beadott
tükördarabok, amivel nem egyszer
kezét, száját, sőt nyelvét is össze-
vagdadják, nem is a tüzes szivarvég,
hanem a kánikula melegében meg-
romlott, esetleg félig sült, vagy meg-
penészesedett különféle tészta és más
ételmaradék. Miért is dobnák szemétre
az ilyen romlott ételhulladékot —
gondolják magukban. Majd megeszi
az elefánt, a víziló, vagy a majmok
és a többi könnyen megközelíthető
oktalan állatok.

Szinte önkénytelenül tolul agyunkba
a kérdés: gonoszság-e ez, vagy gon-
datlanság? . . . Mert ezek között az
állatkedvelők színében tetszelgők
között kétségtelenül akadnak olyan
korlátolt emberek is, akik csupa sze-
retetből etetik beteggé kedvencüket.
Mégis sokkal veszedelmesebbek az
előbbieknél, mert ezeket a komoly
gondolkodású, gyanutlan látogatók
csak ritkán érhetik tetten. Hogy is
ismerhetnék fel a nyájas etetőben a
mérgezőt? . . .

E szomorú tapasztalatunk szóvá-

tételére most az adott alkalmat, hogy
Marika, az Állatkert közkedvelt, be-
cézett kis csereelefántja váratlanul
megbetegedett. Hosszas megfigyelés
és alapos orvosi vizsgálatok után
végre rájöttek arra, hogy a legutóbbi
időben — különösen a legdédelgetet-
tebb állatok közül — hasonló körü-
lmények között már többen megbete-
gedtek. Étvágyuk elmaradt, játékos
kedvük elhagyta, sőt egyik-másiknak
láza is volt. Szóval az ételmérgezés
tüneteit mutatták.

Minthogy az Állatkert vezetősége
kényszerítő takarékoságból, az el-
gondolható legkisebb létszámra csök-
kentette ápolószemélyzetét s így nem
állíthat minden ketrec és kifutó elé
egy-egy őrt: a gondolkodni tudó, ne-
mesen érező törzslátogatók védel-
mébe ajánlja a kert állományát, amely-
nek bekövetkezhető újabb hiányait a
mai viszonyok között már valutáris
okokból is lehetetlen volna pótolni.

Gondoljunk arra, hogy európai hír-
nevű Állatkertünk, — amelyre méltán
büszkék lehetünk, — kifosztott, értéken
alul becsült hazánk tudományos
életének egyik elvitathatatlan intéz-
ménye; közös nemzeti tulajdonunk,
amelyet minden gáncsoskodással,
minden pusztító törekvésekkel szem-
ben kötelességünk megvédeni. *F. P.*

**A magyar pásztor- és juhász-
kutyakedvelők** figyelmét felhívjuk,
hogy elsőrangú kuvaszkölykök kap-
hatók az Állatkertben.

:: A kiadásért felelős: RAITSITS EMIL dr. ::